

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **BISMARCK COMPANY CZ, s. r. o.**, v konkurzu, se sídlem Masarykova 975/4, Rudná u Prahy, zastoupena insolvenčním správcem Michalem Šimkům, se sídlem Praha 1, Šítkova 233/1, právně zastoupen Mgr. Tomášem Výborčíkem, advokátem se sídlem Huťská 1383, Kladno, proti žalované **České obchodní inspekci, ústřední inspektorát**, Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. ČOI 93092/10/O100/3000/10/Ši/Št, ze dne 9. 12. 2010,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského (dále jen „prvostupňový orgán“) čj. ČOI 84499/10/3000/R/M ze dne 22. 10. 2010, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce namítl, že z provedeného dokazování žalovaný nedovodil správné skutkové, jakož i právní závěry. Skutkovou podstatu správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), měl žalobce naplnit způsobem prezentace výrobků na předváděcí akci konané dne 19. 5. 2010 v hotelu Slovan v Brně, a dále tím, že v pozvánce na prezentaci sliboval jejím účastníkům dárek ve formě tří velkých šišek salámu a jedné velké krkovice, přičemž byla následně účastníkům poskytnuta jiná forma uvítacího daru. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že se svým jednáním nedopustil správního deliktu, neboť nejednal protiprávně. Žalovaný vyhodnotil výrok „nezaručím Vám, že když si zakoupíte toto nádobí, budete žít o dvacet let déle, ale určitě

o dvacet let omládnete“ ve spojení s výrokem *„i kdyby měly prezentované výrobky prodloužit život jen o rok, stálo by to za to“* a *„nikoho nebudu přemlouvat, aby investoval do svého zdraví, je věcí každého, jestli si něco koupí“* za způsobilý ovlivnit spotřebitele na základě mylných informací. K závěru o tom, že žalobce uváděl spotřebitele v omyl, dospěl žalovaný pouze na základě svého subjektivního výkladu, aniž by se například přesvědčil dotazováním účastníků dané akce, zda věří, že zakoupením věci skutečně omládnou, resp. zda je tato informace natolik ovlivnila, že si prezentované zboží zakoupí. Žalovaný se nezabýval otázkou, zda někdo byl touto informací uveden v omyl nebo zda takové uvedení v omyl vůbec přicházelo v úvahu. Závěr, že biologické procesy v těle nelze zpomalit, je všeobecným faktem, který člověk rozpozná již v útlém věku. Žalobce má za to, že ke spotřebitelům nepřistupoval v žádném případě v rozporu s požadavky odborné péče. Daná informace by mohla uvést v omyl jen osoby nezpůsobilé k právním úkonům, které však z téhož důvodu nejsou s to, právně relevantně zboží koupit. Podle názoru žalobce nelze vyloučit, že užívání prezentovaných výrobků – nádobí umožňujícího kvalitnější zpracování potravin – nemůže jeho uživatelům zlepšit zdraví a prodloužit život. Žalobce ve své prezentaci nepředpokládal prodloužení života. Vyjádřil pouze, že pokud by mělo používání prezentovaných výrobků prodloužit život, stálo by za zakoupení a dále že nebude nikoho přemlouvat ke koupi, což také nečinil. Žalovaný považoval za problematické a dokonce zavrženíhodné, že žalobce předem informoval o tom, že avizovaný dárek může být změněn, že fotografie dárku je pouze ilustrační a že dárek může být poskytnut pouze osobám starším 18 let. Žalobce se domnívá, že je zde sankcionován za to, že pravdivě informoval budoucí spotřebitele.

Podle názoru žalobce má pozvánka na akci jediný účel, a sice informovat potenciální zákazníky o konané akci a zaujmout jejich pozornost. Je tak více než žádoucí, aby byla reklama jejím hlavním obsahem. Žalobce nezanedbal ani svou informační povinnost, když informoval spotřebitele o možné změně vstupního dárku. Dále konstatoval, že dárek obdržený jako náhradní - čtyři balení lanolinu - měl několikanásobně vyšší hodnotu než původně avizovaný dárek. Skutečnost, že darování podmínil dosažením zletilosti, považuje s ohledem na hranici způsobilosti k právním úkonům za legitimní. Žalobce dále vyslovil nesouhlas s aplikací závěrů rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 10Ca 26/2009, neboť tento nedopadá na jednání žalobce v přezkoumávané věci. Z ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu přitom a contrario vyplývá, že na případy, které nejsou svou podstatou obdobné těm, kterými se zabývá judikatura, se taková judikatura použít nemůže. Podle názoru žalobce žalovaný v zájmu hospodárnosti řízení neprovedl dostatečná zjištění, nepodložil své závěry dostatečnými důkazy a nezjistil stav věci tak, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve odkázal na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu, jakož i rozhodnutí o odvolání, neboť žalobní námitky se shodují s těmi, jež žalobce uplatnil v podaném odvolání a uvedl, že považuje skutkový stav, z něhož vycházel prvostupňový orgán, za prokázaný a nepovažoval v průběhu řízení za nutné provádět výsledk osob zúčastněných na prodejní akci. Žalovaný má za to, že věc zhodnotil objektivně, přičemž na věc nahlížel z pohledu průměrného spotřebitele a dospěl k závěru, že se v daném případě jednalo o nekalou obchodní praktiku. K vyobrazení pozvánky a způsobu prezentace dárku a jeho možné záměny se žalovaný vyjádřil dostatečně v žalobou napadeném rozhodnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Z kontrolního protokolu pořízeného dne 19. 5. 2010 při operativní kontrole provedené toho dne v provozovně hotelu Slovan, Lidická 23 v Brně, vyplývá, že na prezentační akci

žalobce představil zboží prostřednictvím svého zástupce Jaromíra Adámka, který zde předvedl přípravu pokrmů na dvou typech výrobků žalobce s tím, že s těmito lze postupovat i bez použití tuků. Při odchodu kontroloři obdrželi jako dárek za účast na akci čtyři balení lanolinu. Na pozvánce na prezentaci je mimo jiné uvedeno: *„Za účast na akci každý účastník obdrží 3 celé velké šišky salámu, jednu celou velkou krkovičí“*. Na okraji pozvánky pak bylo drobným písmem uvedeno, že změna dárku je vyhrazena. Originál pozvánky byl založen do spisu jako příloha kontrolního protokolu. Zástupce žalobce nabádal přítomné během prezentace ke zdravému vaření za použití kvalitního nádobí a varoval před zdravotními riziky vysoké hladiny cholesterolu v krvi. Podle protokolu zástupce žalobce při prezentaci výslovně prohlásil: *„nezaručím Vám, že když si zakoupíte toto nádobí, budete žít o dvacet let déle, ale určitě o dvacet let omládnete“* ve spojení s výrokem *„i kdyby měly prezentované výrobky prodloužit život jen o rok, stálo by to za to“* a *„nikoho nebudu přemlouvat, je věcí každého, jestli si něco koupí“*; *„Byla by mi hanba, abych lidi přemlouval, aby investovali do svého zdraví“*.

Dne 1. 7. 2010 vydal prvostupňový orgán příkaz, v němž podle ustanovení § 23 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 24 odst. 9 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele a ustanovením § 150 odst. 1) a 2) správního řádu uložil pokutu ve výši 100.000,- Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce se dopustil porušení ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tj. skutkové podstaty porušení zákazu užití nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele v návaznosti na ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona. Správního deliktu se podle prvostupňového orgánu dopustil tím, že nejednal vůči spotřebiteli v souladu s požadavky odborné péče a byl způsobilý podstatně ovlivnit jeho rozhodování tím, že vytvářel dojem, že zakoupením z nabídky žalobce si spotřebitelé prodlouží život a upevní své zdraví. Naplnění téže skutkové podstaty se dopustil dále tím, že na pozvánce na prezentaci uvedl nepravdivý údaj o dárku za účast na akci, když posléze spotřebitelé na místě obdrželi zcela odlišný dárek. Žalobce se tak dopustil klamavé obchodní praktiky podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť užil nepravdivý údaj. V příkazu uvedl správní orgán prvního stupně, že závažnost spáchaných správních deliktů je vyjádřena výší uložené pokuty. Žalobce vyjádřeními zachycenými v kontrolním protokolu vytvářel u spotřebitelů klamavý dojem, že jenom jeho zboží upevní jejich zdraví. Správního deliktu se žalobce dopustil zavrženíhodným způsobem, když lákal spotřebitele, aby se zúčastnili akce, aniž si byl jist, zda tento závazek může splnit. Výhrada, kterou na pozvánce žalobce učinil, je nečitelná i pro spotřebitele, který netrpí oční vadou. Z úřední činnosti je přitom správnímu orgánu známo, že akce tohoto typu navštěvují zejména starší osoby. Žalobce je podnikatelem a prodávajícím ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, a odpovídá objektivně za plnění právních povinností. Správní orgán vzal v potaz, že se stran žalobce jedná o první případ spáchání tohoto deliktu. Výše pokuty byla zvolena při dolní hranici zákonného rozpětí a má jak represivní, tak i preventivní účinek. Protože žalobce vyvolal řízení porušením své povinnosti, byla mu uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení.

Dne 9. 7. 2010 podal žalobce proti příkazu odpor, který blíže neodůvodnil. Dne 28. 7. 2010 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, v němž znovu potvrdil závěry obsažené v příkazu a tyto totožně odůvodnil. Dne 9. 8. 2010 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Zde žalobce poukázal na to, že prvostupňový správní orgán dovodil, že jednání žalobce pouze mohlo ovlivnit chování spotřebitele. Nepostihl jej tedy za to, že by rozhodování spotřebitele podstatně ovlivnil. Správní orgán podle žalobce nezahrnul do rozhodování ani demonstrativně stanoviska samotných spotřebitelů a nahradil je tak svým

vlastním subjektivním hodnocením. Závěr, že biologické procesy v těle nelze zpomalit, je všeobecným faktem. Každému z účastníků muselo být zřejmé, že používáním nového nádobí nemůže dojít k jeho biologickému omládnutí. Přitom lze tvrdit, že užívání nádobí za použití menšího množství tuků může mít pozitivní vliv na délku lidského života. Zakoupením nádobí dochází tak jednoznačně k investici do zdraví, neboť předmětné nádobí je vyrobeno z odlišných materiálů (teflon, karbon), namísto oceli. Tvzení, jež zazněla na prezentaci nelze mít za závadná ve vztahu k požadavku odborné péče. Zejména je nutno je vždy poměřovat výrokem: „je každého věc, jestli si tady něco koupí, nebudu nikoho přemlouvat“. Tvzení správního orgánu, že text s výhradou na pozvánce na prezentaci je nečitelný, je jeho správním uvážením. Žalobci není zřejmé, na základě čeho došel správní orgán k závěru, že akci navštěvují osoby důchodového věku, pro něž je text nečitelný. Tuto skutečnost nijak neprokázal. Žalobce nemůže usuzovat na to, jaká část spotřebitelů bude spadat do které věkové skupiny. Podle žalobce je text pro člověka průměrného věku dostatečně čitelný. Obdržený dárek nadto přesahoval hodnotu darů avizovaných na pozvánce.

Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2010 žalovaný zrušil rozhodnutí prvostupňového orgánu a vrátil jej k novému projednání. Důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty. Podle závěrů žalovaného porušil prvostupňový orgán zásadu zákazu dvojího přičítání, když jako způsob spáchání posoudil skutečnost, která je znakem skutkové podstaty projednávaného správního deliktu.

Dne 22. 10. 2010 vydal prvostupňový orgán po vrácení věci k novému projednání rozhodnutí, v němž nově pozměnil odůvodnění výše pokuty tak, že zvýšení pokuty nově nesvázal se zavrženíhodným způsobem jednání. V ostatním byla zachována argumentace použitá již v rozhodnutí vydaném dne 28. 7. 2010.

Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2010 žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný uvedl, že v případě nekalých obchodních praktik je třeba aplikovat vždy zákonná ustanovení z hlediska aplikace na průměrného spotřebitele, tj. osobu průměrně rozumnou, která má dostatek informací a je v rozumné míře pozorná a opatrná s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory. Spotřebitelé nemuseli být jednotlivě dotazováni stran vlivu jednání žalobce na jejich spotřebitelské rozhodování, neboť v daném případě nemusí nutně dojít k tomu, že je spotřebitel uveden v omyl, jedná se totiž o delikt ohrožovací, nikoli poruchový. Prohlášení žalobce učiněné na prezentaci, že by „*stálo za to prodloužit si život*“ ve spojení s možností zakoupit nádobí, není ničím potvrzeno či vědecky doloženo a o obecný fakt se zcela jistě nejedná. Informace na pozvánce odvolatele o tom, že je foto ilustrativní a změna dárku vyhrazena, je v porovnání s ostatním písmem neporovnatelně menší a navíc na okraji pozvánky. Na základě tohoto může dojít k uvedení spotřebitele v omyl, neboť ten si takového nápisu vůbec nemusí všimnout. Hodnota dárku, jenž byl skutečně rozdáván, není předmětem správního řízení. Dárky deklarované se svým účelem zcela liší od dárků skutečně obdržených. Žalovaný má skutková zjištění prvostupňového orgánu za dostatečně prokázaná a důkazní materiály zhodnotil jako dostačující pro rozhodnutí v dané věci. Výše uložené pokuty podle žalovaného splňuje represivní i preventivní účinky. Závažnost zjištěného jednání považuje žalovaný za poměrně závažnou, způsob jednání žalobce považuje žalovaný za zavrženíhodný.

Vzhledem k tomu, že po podání žaloby byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2012, č. j. KSPH 41 INS 12207/2012 - A – 11, prohlášen konkurs na majetek žalobce a byl ustanoven insolvenční správce, zabýval se soud v první řadě otázkou, zda se na řízení o žalobě proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí vztahuje ustanovení § 263 odst. 1 zákona

č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že na toto ustanovení poukázal ve svém podání ze dne 20. 3. 2014 insolvenční správce Mgr. Michal Šimků. Podle uvedeného ustanovení se soudní a rozhodčí řízení, která se týkají majetkové podstaty nebo která mají být uspokojena z majetkové podstaty, jejichž účastníkem je dlužník, přerušují prohlášením konkursu. Soud vyšel při řešení této otázky ze skutečnosti, že správní soudnictví má specifickou povahu. V řízení před správním soudem není rozhodováno o majetkové podstatě dlužníka a v daném případě se majetkové podstaty jeho rozhodnutí nedotýká, neboť bylo o žalobci uložené pokutě pravomocně rozhodnuto již před zahájením soudního řízení, i před prohlášením konkurzu na majetek žalobce. Pokuta uložená žalovaným nespadá do majetkové podstaty dlužníka ve smyslu ustanovení § 206 insolvenčního zákona. Povinnost zaplatit pokutu na základě rozhodnutí žalovaného vznikla již před vyhlášením konkurzu a její splatnost nastala ještě před podáním žaloby. Soud tedy dospěl k závěru, že v dané věci nedošlo k přerušení řízení podle shora uvedeného ustanovení. Předmětem řízení vedeného před zdejší soudem je pouze přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a nikoli rozhodování o věci samé.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařídil, a věc posoudil takto:

Pro posouzení naplnění předmětných skutkových podstat správních deliktů, jichž se měl žalobce dopustit, vychází soud z relevantních ustanovení zákona o ochraně spotřebitele (dále jen „ZoOS“). Podle ustanovení § 4 odst. 1 ZoOS je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Nekalými obchodními praktikami jsou podle ustanovení § 4 odst. 3 ZoOS také klamavé obchodní praktiky. Z téhož ustanovení se podává, že užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Podle ustanovení § 5 odst. 1 ZoOS je obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj. Soud vzal v projednávané věci za prokázaný skutkový stav tak, jak byl zachycen v kontrolním protokolu pořízeném při předváděcí akci, včetně jeho přílohy obsahující originál pozvánky na akci.

Ohledně porušení zákazu nekalých obchodních praktik uvedením nepravdivých údajů podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) ZoOS se soud ztotožnil s právní kvalifikací žalovaného. Pro kvalifikaci žalobceva jednání jako nekalé obchodní praktiky podle tohoto ustanovení je třeba, aby jednak žalobce uvedl nepravdivý údaj, jednak aby bylo toto jednání v rozporu s požadavky odborné péče a způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. V posuzovaném případě žalobce na pozvánce znázornil spotřebitelům avizované dárky nejen textem, ale i obrazem, a to tak, že jsou tato zobrazení ústředním a zdaleka nejvýznamnějším motivem pozvánky. Žalobcův úmysl zaujmout spotřebitele právě nabídkou zobrazených dárek slíbených za návštěvu prezentační akce, je zcela zřejmý. Nejvýznamnějším poselstvím pozvánky je právě příslib uvítacího daru ve znázorněné podobě. S ohledem na obecné povědomí soudu o preferencích průměrného spotřebitele lze bez větších pochybností usoudit, že slib tří celých velkých šišek salámu a velké krkovice je bez dalšího způsobilý ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že

může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, tj. pohnout jej k návštěvě akce. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce učinil na pozvánce výhradu možné změny dárku drobným písmem na samém jejím okraji, jednal nepoctivě, tj. porušil požadavky odborné péče, jichž je povinen se jako podnikatel držet. Konkrétněji pak je třeba vymezit nekalou praktiku užitou žalobcem právě jako klamavou, neboť údaje uvedené na pozvánce jsou nepravdivé ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) ZoOS. Nepravdivost údaje ve smyslu citovaného ustanovení je relativní kategorií. I tu je třeba posuzovat z perspektivy průměrného spotřebitele, k němuž se jednání podnikatele vztahuje. Skutečnost, že žalobce na pozvánce učinil drobným písmem snadno přehlédnutelnou výhradu, je proto ve vztahu k průměrnému spotřebiteli zcela irelevantní. Lze tedy přisvědčit žalovanému v závěru, že tímto postupem byl spotřebitel uváděn v omyl. Nepravdivost údaje vyplývá totiž právě z nepoměru mezi zobrazenou nabídkou dárků a naprosto marginálním textem o výhradě na okraji pozvánky.

V tomto ohledu lze poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která konstantně aplikuje ustanovení zákona o ochraně spotřebitele eurokonformním způsobem, tj. v souladu s cíli a požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES, s níž byl zákon o ochraně spotřebitele uveden do souladu. Článek 6 směrnice, upravující klamavá jednání, stanoví, že *obchodní praktika je považována za klamavou, pokud obsahuje nesprávné informace, a je tedy nepravdivá, nebo pokud jakýmkoli způsobem, včetně celkového předvedení, uvádí nebo je schopná uvést průměrného spotřebitele v omyl*. Za klamavou obchodní praktiku je v souladu se směrnicí považováno například uvádění dvojích cen služeb v situaci, kdy cena bez DPH je znázorněna zjevně výrazněji než cena bez DPH. I takové jednání, jakkoli je konkrétně porušením ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, je třeba považovat za klamavou obchodní praktiku v širším smyslu (k tomu blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9As 38/2010). I v případě klamavého uvádění cen se jedná v obecné rovině o uvádění nesprávných (nepravdivých) údajů ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 ZoOS. Analogicky je pak třeba dovodit, že jednání žalobce spočívající v poskytnutí jiného než avizovaného dárku s odkazem na výhradu, která je na pozvánce vyobrazena jako úplně okrajová, je klamavou obchodní praktikou, při níž byl užit nepravdivý údaj. Námitka žalobce, podle níž je protiprávně sankcionován za to, že spotřebitele pravdivě informoval, je proto nedůvodná.

Pro posouzení námítky žalobce, podle níž se žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, vůbec nezabýval otázkou, zda byl někdo z účastníků akce skutečně uveden v omyl, je třeba vyjít ze znění ustanovení § 4 odst. 1 ZoOS. Stejně je třeba postupovat stran námítky chybného posouzení způsobilosti jednání podnikatele ovlivnit chování spotřebitele. Nekalou obchodní praktikou je podle tohoto ustanovení jednání podnikatele, které je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Správní orgán při aplikaci tohoto ustanovení proto hodnotí potenciální dopad jednání na spotřebitele, který lze s rozumnou mírou pravděpodobnosti předpokládat. Nemá proto podstatné, zda byl jednotlivec v omyl uveden či nikoli. Lze tedy souhlasit se závěrem žalovaného, že se v daném případě jedná o delikt ohrožovací. Je tedy otázkou správního uvážení správního orgánu, zda posoudí jednání podnikatele jako způsobilé určitým způsobem ovlivnit průměrného spotřebitele. Soud v otázce přezkumu správního uvážení je povolán toliko k tomu, aby posoudil, zda meze uvážení nebyly překročeny a zda byla úvaha náležitě odůvodněna. Výroky přičítané žalobci, týkající se zdraví spotřebitelů, resp. jejich omládnutí ve spojitosti s koupí propagovaného zboží, posoudil orgán prvního stupně i žalovaný jako způsobilé ovlivnit v rozhodující míře další chování spotřebitele. Důvody, jež je k tomuto závěru vedly, byly dostatečně objasněny. Správní orgán v provedené úvaze akcentoval zejména nepřipustně sugestivní obsah těchto výroků, které nákup určitého nádobí uváděly

v relaci s jedním z nejvýznamnějších právních statků, jímž je lidské zdraví. Argumentace žalobce o schopnosti svéprávného člověka chápat nezpochybnitelné následky stárnutí byla žalovaným odmítnuta. Tento závěr žalovaný objasnil svými poznatky, podle nichž jsou spotřebitelé na prezentačních akcích, v rozporu se zásadami logického uvažování, ve velké míře schopni uvěřit i zcela nereálným argumentům prodejců. Takové zdůvodnění považuje soud za srozumitelné a zcela dostatečné pro závěr, že se v případě výroků o vlivu propagovaných výrobků na zdraví spotřebitelů jedná o nekalou obchodní praxi ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 ZoOS. I tuto námitku žalobce soud proto posoudil jako nedůvodnou.

Soud shledal, že správní orgán rozhodoval o správním deliktu na základě dostatečně zjištěného prokázaného skutkového stavu. Nad rámec skutečností zachycených v kontrolním protokolu a v jeho příloze, tedy skutečností mezi stranami nesporných, by bylo dle názoru soudu další dokazování nadbytečné. Protože soud žádnou ze shora uvedených námitek ke kvalifikaci jednání žalobce neshledal důvodnou, žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu